

במדינה

(המשך מעמוד 18)

ראים בעגה העממית * היה זה מספר כפול מהממוצע הרגיל של 0.34 אחוז שני מקרים קרו בירושלים, השאר במרכז הארץ. צוות מדענים ורופאים, ביניהם מומחים גם מחו"ל, זומן לכנס, שהתקיים בשבוע שעבר בבית ברל בצופית, במטרה לגלות אם הכפלת מספר המקרים היא מקרית — או משמעותית.

אחת המשתתפות בכנס: ד"ר פרנסיס קלסי מהסוכנות הפדרלית לתרופות ומזון של ארצות-הברית — האשה שגילתה לראשונה את השפעתו הנוראה של התלידומיד, הצילה בכך ילדים אינספור מגורל נורא דומה, זכתה באות-הצטיינות מהנשיא קנדי. בכנס, היא נפגשה עם אחיו של הנשיא, הסנטור טד קנדי, שביקר שם.

כספית — סכנה למרות שהשימוש בתלידומיד הופסק, ממשיכים להיוולד, בי ארץ ובעולם, ילדים ללא גפיים. משמע, ש"קיימים חומרים נוספים, מלבד רפואת האימים, הפוגעים בגנים של הוולד.

משתתפי הכנס, כמו מומחים ברחבי ה"עולם, לא יכלו להצביע עליהם בנירור. חששות, לעומת זאת, היו בשפע: מדען יפני בשם אי מרקמי גרם לסערה בזמנו, כאשר גילה כי כספית, הנפלטת לים עם שפכים מאזור תעשייה, נקלטת בכמויות גדולות יחסית בגופם של דגים — ומגיעה משם לגופם של אנשים. מחקרו הוכיח כי הכספית עלולה לגרום למומים מלידה בי וולד.

אחד המרצים בכנס, ד"ר רוברט קולר, גילה שצמחים מסויימים — שחלקם גדלים גם בשטחי-מירעה בישראל — גורמים גם הם להיוולדות וולדים לא נורמליים אצל בעלי-החיים שניזונו מצמחים אלה. המחקר לא הספיק עדיין לבדוק את השאלה, האם בני-אדם הניזונים מבשרם של פרות שנייזונו מצמחים אלה, יכולים להיפגע גם כן. **אבחנה מוקדמת**, פרופסור הרי מרקר מגרמניה גילה כי אפילו חומרים הנמצאים בתרופות אנטיביוטיות — כמו כלורנפיקול וסינטומצטיין — גורמים למומים מלידה — לפחות אצל בעלי החיים. גם מחקרו לא בדק עדיין את המצב אצל בני-אדם.

גם תרופות הרגעה לא יצאו פטורות: הי מדען אלכסנדר גיי מניוירוק גילה כי הקלורפוזיין, שהוא אחד ממרכיבי חומרי הרגעה, מסוכן גם הוא: כאשר נתן חומר זה לחולדות, כחודש לפני ההזדווגות — לא הצליחה אף אחת מהחולדות להיכנס ל"הריון. ההשפעה על בני-אדם — עדיין לא ידועה.

בגלל המחקר הבלתי מספיק, התקשן המשתתפים בהשלמת המשימה שהצבינו ל"עצמם הגדרת החומרים הגורמים להיוולד דות ילדי תלידומיד, הדגיש ד"ר מיכאל טורטן (35), מהמכון למחקר ביולוגי בנס" ציונה ומרצה באוניברסיטת תל-אביב, ש"שימש כמזכיר הכנס:

"כל הגילויים הללו הם עדיין לא עוב" דות מוסכמות — אלא רק חומר הנמצא עדיין בשלבי מחקר."

פנעים

אונס של

יום יום

"מה כל הרעש? או אנסו בחורה. או מה? זה לא חדש כאן. כמעט כל ערב שומעים כאן צעקות של חורות שאונס סים אותן. זה מקום קבוע שהחברה מביאים כאן פראיירות. לפעמים שוככים, לפעמים אונסים. מה ההבדל? רק הפעם, בגלל שבאו עשרה בבת-אחת עליה, עשו מזה כזה רעש."

בית-החלוצות באביר-כביר הינו אתר תייר רות פופולרי בין ילדי הסביבה. הבית החר רב, העומד בודד בלב שדות וקוצים, מש"מש בפעילותו הלילית הקבועה, אטרקציה לדור הצעיר.

רימון בכרם, "הנה, כאן היה האונס." מצביע גברבר בן שבע על אתר ההתרח"ש. "הביאו אותה מבחוץ. התבר"ה שער שים את זה לא יעיוז לנגוע בחורות מכאן. הם מביאים המיד רק סחורה מבי"חוק."

"המקום שעליו הוא מצביע הוא חדר

* ע"שם תרופת התלידומיד שנתגלתה כיעילה נגד הקאות ובחילות בתחילת הה"ריון, מאוחר יותר נתגלתה כגורמת להי"וולד ילדים חסרי ידיים ורגליים.

לא חגגו לי יום-הולדת. אפילו חגיגת בת-מצווה לא עשו לי.

עכשיו, שזכיתי במתנה הזאת, אני מקווה לזכות גם בעוד שמחה: כשאבא שלי נאסר, שללו ממנו את רשיון עו"ר-יהדין שלו. לא זומן, הגישו בקשה להתזרזר לאבי את הרשיון.

אני מתפללת שהבקשה תתקבל. אחרי תקופת הדסים, הייתי מיוודת עם פלמה, בנו של גנדי. התחילו להגיד

כשגיליתי שאינני הילדה היחידה מבית הרוס — זה דיכא אותי אפילו יותר.

עלי שאני אחת שיוצאת רק עם אנשים מפורסמים.

זה בכלל לא נכון. אני מכירה אנשים שהם מפורסמים, בדיוק כמו שאני מכירה כאלה שהם לא מפורסמים. לדעתי, הפיר"סום הוא סתם מקצוע.

אני גם לא מעריצה שחקנים או זמ"רים מפורסמים, רק בגלל שמם. אני פשוט לא מסוגלת להעריץ מישהו שאינני מכירה.

בכלל הדעות שלי נורא לא מודרניות. אני נורא לא בעד חופש מיני. אני שור גאת פורנוגרפיה. לדעתי, הנוער של היום עושה מהמין משהו זול והמוני,

אחת איריס דוידסקו. ילדה יפהפייה משהו לא רגיל. נסעתי לחפש אותה.

"אני נכנסת למוסד והולכת בכיוון למשרד. כשפתאום יוצאת מהרפת ילדה-אשה לבושה ברשלנות במכנסים קצרים, מלוכ"לכת, פרועה, עם כובעיקש ענק וזוג רגליים נהדרות, טורפת בכל פה חתיכת עוגה ענקית.

"ידעתי חיפך שזאת היא. אנה מגיאני בסרט האורז המר היתה כלב לעומתה. נכון שאת איריס? אמרתי לה. מובן זאת היתה היא."

הסיפור מצא-חן בעיני. הלכתי להתחרות בשמחה רבה. הש"תתפתי בהתחרות האזורית של נסיכת הים התיכון — וזכיתי בכתר.

ציפיתי בקוצר-רוח להתחרות העיקרית, על כתר מלכת-המים 1969. ואז, הייתה אותי אכזבה קשה. עוד אחת.

מנהל הדסים אסר עלי להשתתף בר"תחרות מלכת-המים: "לא איכפת לי ש"תהיי מלכה", הוא אמר. "הצרה היא שבנות אחרות אצלנו תנסנה לחקות אר"תך. את מספיק בולטת בשטח גם בלי כתר."

בלעתי גם את האכזבה הזאת. כמו רבות אחרות.

קצת אחרי התחרות, שנערכה בלעדי, היכרתי בחור בשם אבי אביבי, גרפיאי וצלם, שהשפיע עלי רבות. עד אז, הייתי מסתובבת הרבה בדיונוף, הכרתי הרבה אמנים. אבי גרם לי להירגע מזה.

הוא נתן לי המון שורשים, ואני הת"חלתי לפתח אותם. לכד. זה התבטא אצ"י

חיך נדיד — צהלה על פרופנה נדירה ביותר אצל איריס. אולם בגיל 14 פורצת לעיתים השמחה למרות הכל.

(המשך מעמוד 21)

שהכאיב לי. גם מעולם לא הלשנתי עלי ל"אבא. לא רציתי לצער אותו.

כשאלה עזבה את הבית, נגמרה התקו"פה האומללה ביותר בילדותי. הייתי אז בת 11, וניהלתי את משק-הבית כמו גדו"לה.

אבל לא הרבה זמן ניתן לי לגור, אם לא עם שני ההורים — לפחות עם אבא. כעבור שנתיים, גרמה אמא לכך שנאלצתי להיפרד גם מאבא.

אני נורא לא בעד חופש מיני, ולא בעד פורנוגרפיה

הייתי אז בת 13. אמא, שעבדה אחרי שהתגרשה מאבא כפקידת-קבלה באל"על, התחנתה אז עם אלמן עשיר, והתחילה לחיות שוב פעם כמו שהיא אהבה, וכמו שהתרגלה אצל אבא: בפנטהאוז בצפון תל-אביב, עם הוד והדר ועושר.

עובדה זו לא שינתה שום דבר ביחסה אלי. רק שפתאום היא החליטה — אחרי שגדלתי בלי אמא ונעשיתי מבוגרת בגיל 13 — שאני צריכה לחזור אזורנית לתקר"פת הילדות. פתאום היא נזכרה שאני צריכה להיות בחברת ילדים. אני מדברת ומתנהגת בצורה מבוגרת מדי לגילי, היא טענה.

היא הצליחה לשכנע את אבא שזה לטור"בתי, ואבא הסכים. כך, הוכנסתי להדסים. החיים בהדסים עזרו לי להכיר את עצמי. התחברתי שם עם הילדים המבור"גרים. למרות רצונה של אמא, קשה היה לי לגדול אזורנית.

בעיקר התחברתי עם הבנים. תמיד הייתי מוקפת בנים. פשוט משום שהסתדרתי איתם מצויין.

יום אחד יוצאת מהרפת, כשנגשה אלי אשה זרה. הייתי מרופשת ומיוזעת, לבר"שה בבגדי-עבודה. "את איריס, נכון?" היא אמרה. "אני רוצה לצרף אותך כמוע"ר-מדת להתחרות מלכת המים."

הסתמתי מיד. נורא שמחתי. ראיתי כי התחרות פיזיו. שפעם אחת לא יגידו עלי, זאת המסכנה שחוריה התגרשו. אלא שיהיו מולי אנשים רבים, שרק יסתכלו עלי בתור בחורה יפה.

זה היה לפני שנתיים. הרבה זמן אחרי זה, שמעתי, בדרכי עקיפין, איך האשה, שהייתה המארגנת של התחרות, סיפרה על הפגישה שלה אתי. הסיפור הלך ככה: "יום אחד סיפרו לי, (כך היא סיפרה) "שבהדסים ישנה

עצבות נסחרת

איריס דוידסקו כיום — בת כמעט 16, ללא איפור, ללא תסרוקת. צעירה יפהפייה היכולה להיות בת 18, 20, או 25. יופייה הקלאסי הוא חסר גיל, ומאופיין על-ידי נימת העצבות בפניה.

בעוד שהמין והעירום הם דברים עדי"נים ויפים, ולא נושא לחומר בידורי או תעסוקתי.

כיום אני לומדת בשישית, בגימנסיה שלושה בתל-אביב, הממוצע של הציונים שלי הוא 7-8. בייחוד אני אוהבת מק"צועות שאני יכולה לחשוב בהם, לא סתם ללמוד חומר. אני אוהבת מאוד לעסוק בפעילות הזאת — לחשוב. יש לי דפי מחשבות, שאני כותבת לעצמי ואוספת.

בהתחרות, שמחתי לזכות בכתר. שמח"תי בכל המתנות שקיבלתי, בטיסה ל"שווייץ, בכל החוויה. אבל יותר מכל הדברים האלה, שמח"תי מדבר אחר.

הכי שימח אותי, כששאלו את אבי שלי איך הוא מרגיש, אחרי שבתו זכתה בהתחרות, הוא ענה:

"כששמנו את הכתר על הראש של איריס, הרגשתי כמו ביום שהיא נולדה. זה פשוט הצדיק את כל מה שהאמנתי, ציפיתי והשקעתי בילדה המקסימה הזו."

לי בשינוי בסיגנון הלבוש, בטעם אישי, בהצגות, ועוד.

אבל למרות זה, הגיל הפריע לי. הוא היה אז בן 23.

דבר מעניין: כשבאתי להדסים בהת"חלה, וגיליתי שאני לא הילדה היחידה מבית הרוס — בכלל לא התעוררתי.

להיפך, זה דיכא אותי יותר.

להתחרות מלכת המים השנה, נכנסתי בביתחון די גדול. בכלל לא התרגשתי. רק כשעליתי על הבמה, ברגע הראיין עם המנחה, דודו דותן, תפסתי קצת מתח.

ברגע שנודע לי שזכיתי בכתר מלכת המים 1971, היה לי נורא לא נעים — בגלל הבנות האחרות, שלא זכו.

כשהופעתי על הבמה, לאחר שזכיתי בכתר, הראשונה שרצה אלי ונישקה אר"תי לעיני הקהל והמצלמות היתה אמי. הזכיה בתחרות היתה בשבילי מתנת יום-הולדת נהדרת: ב"24 לספטמבר ימ"לאו לי 16 — וזאת היתה חגיגת יום-ההולדת הראשונה שזכיתי לה. אף פעם